

den Tid paa Grund af Dispensationsbestemmelserne i Fiskeriloven kunde fiske en stor Mængde af de smaa Rødspætter, der fandtes under Kysten, og det saa meget mere, som der paa det Tidspunkt var ret høje Priser paa Fisk. Men efter den Tid har det været umuligt for dem at finde en blot nogenlunde tilstrækkelig Mængde af Rødspætter, der havde det atter gældende Maal af 8 Tommer. For hver Tur har kun en ganske lille Part af Kutterne været saa heldig at finde Smaapletter i Havet, hvor de kunde skrabe en lille Last sammen. For de øvriges Vedkommende er Udbyttet ubetydeligt eller slet intet. Kunde Fiskerne derimod i August og September, da Vejrforholdene vare betydelig gunstigere, have fanget Rødspætter af et Maal mellem 7 og 8 Tommer, vilde det have været muligt for næsten alle Kutterne at faa Last, og Fiskeriet vilde da i disse Maaneder have bragt nogenlunde Balance i Regnskabet.

Efter de Opgivelser af Resultatet, jeg har forskaffet mig, viser det sig, at kun faa af de største og kostbareste Kuttere ere naaede op til at have et Udbytte af 10—13,000 Kr., medens den langt overvejende Del ikke naaede højere end til 5—8,000 Kr. Udgifterne til Assurancepræmie, Renter af Gæld, Petroleum, Olie, Fiskeredskaber og meget mere løbe for de allerfleste Kutteres Vedkommende op til 5—6,000 Kr. — for de største Kutteres Vedkommende bliver Beløbet langt højere. Dertil kommer saa endelig den Part af Udbyttet, som tilfalder Besætningen, samt endvidere de nødvendige Reparationer baade af Fartøj og Redskaber. Det vil være indlysende, at det er overordentlig vanskeligt for Fiskerne at skaffe Balance, og Følgerne ere da ogsaa, at en Mængde af Kutterne staar i Restance paa alle Kanter. Der henligger saaledes for Tiden omtrent 20 Kuttere, som ere stoppede i Arbejdet paa Grund af, at de ikke have været i Stand til at betale deres Assurancepræmie. Til December Termin vil endvidere en Mængde Kuttere være ude af Stand til at svare de forfaldne Renter og Afdrag, og der er mange, som under disse Forhold ikke øjne anden Udvej end Tvangsauktion.

Samtidig med at Forholdene ere saa daarlige for de danske Fiskere, er der ude i Havet nok af værdifulde Fisk, de kunde fange, men de have blot ikke Lov til at sælge dem, fordi de ikke kunne bringe dem i Havn, da de ikke holde det lovbe-falede Maal. Englændere og Tyskere der-

imod tage dem lige for Næsen at vore egne Fiskere og bringe dem til Udlandets Markeder, hvor der betaales høje Priser for den Fisk, som man ikke har Lov til at bringe i Land herhjemme. Det forekommer mig, at det er en underlig Maade at støtte et Erhverv paa, et Erhverv, der, naar der blot var lempelige Bestemmelser i Fiskeriloven, kunde blive en langt betydeligere Indtægtskilde for Befolkningen, end den er for Tiden. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage under velvillig Overvejelse et Andragende, som er indgivet til Regering og Rigsdag fra omtrent 300 Fiskere paa Vestkysten, om, at der kan skabes gunstigere Forhold for Fiskeriet i Vesterhavet ved en Ændring af Fiskeriloven, og jeg tror, at dette Ønske, som her er fremsat af de vestjydske Fiskere, — efter Udtalelser, som jeg har hørt fra forskellige Sider —, deles af Fiskerne adskillige andre Steder.

Jeg skal derefter henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Trafikminister angaaende Besejlingsforholdene mellem Fanø og Esbjerg. Som det vil være den højtærede Minister bekendt, besørger Trafikken mellem Fanø og Fastlandet af et Selskab, der hedder Fanø—Esbjerg Færgeri. Dette Selskab har Monopol paa denne Trafik. Til Færgefarten har Selskabet to Dampskibe, en Hjulbaad og en Skruedamper, hvoraf Hjulbaaden benyttes til den stærkere Sommertrafik, medens Skruedamperen benyttes den øvrige Del af Aaret. Fra det rejsende Publikum har der stadig lydt Klager over Færgeriet, fordi dette, særlig i den Del af Aaret, hvor det benytter Skruedamperen, ofte lægger til ude ved det saakaldte Batteri paa Fanøs Kyst. „Batteriet“ er det Sted, hvor Indsejlingen fra det dybe Vand mellem Esbjerg og Fanø, Graadyb, gaar langs Østkysten af Fanø ind til Nordby Færgebro — det kaldes almindeligvis Fanø Lo. Som sagt, Færgeselskabet sætter, i alt Fald naar der er meget stærkt Lavvande, Passagererne i Land der ude ved „Batteriet“, og saa kunne de selv faa Lov til enten at betale Ekstrabillet til en Motorbaad, som sædvanlig ligger der og kan sejle dem ind til Nordby, eller ogsaa kunne de i en mindre Baad blive satte i Land og saa faa Lov til at spadserere ind til Bestemmelsesstedet, Nordby. Paa Grund af den stærke Ebbe og Flod er der nemlig ikke altid tilstrækkeligt Vand til, at Skruedamperen, der stikker omtrent 5 Fod, efter Skipperens Mening kan gaa ind til